До зубного болю

Од тебе й світ мені немилий,
Напаснику! Де взяти сили
Знести твої отруйні стріли?
Мов сто гармат
Стріля в ушах, мов тягне жили
Із мене кат!

Немало єсть у нас недуг —
Грудей, кісток, очей і вух,
Що співчуттям їх може друг
Полегшить трішки;
А як приходиш ти, навкруг
Я чую смішки!

Запінений, зігнув я плечі,
Пхнув лаву, розкидаю речі —
І раптом чую із-за печі
Веселий гук...
Шалений, зичу я малечі
Пекельних мук!

Бува, що й світові не рад,
Такого зносиш бід і втрат!
Коли вмирає друг чи брат,
Що є пекучіш?
Та над усе це ти стократ
Нас гірше мучиш!

Де б не були місця незнані,
Що пеклом звуть попи в казанні,
Де ждуть нас муки несказанні,
Мільйон гризот,-

Я певен, що й у тому клані
Ти верховод.

Пекельних полчищ голова,
Губитель, вчуй мої слова!
Тому, хто зазіхне, бува,
На кращу долю
Шотландії, пошли рік-два
Зубного болю!